

Manaies de Sant Daniel

No deixa de ser estranya l'acusació d'immobilisme que alguns sectors de la ciutat fan als manaies de Girona. Que potser els anglesos es plantegen canviar l'estètica del canvi de guàrdia del palau de Buckingham o l'ètica de la caça de la guineu? Una reina amb corona presidint cerimonials de l'església anglicana o trucant a la porta del Parlament per fer-hi el seu *speech* anual, segur que és més anacrònica que un rei amb casc i granota lliscant pels pendents de Vaquèira? Tradició vol dir transferència del passat al present, no pas dissimulació d'aquell passat perquè sembli més futur. Hi ha ocasions a la vida en què el que compta és la pàtina, no la funcionalitat. Al capdavant, per fer-nos els moderns ja tenim les escenografies de Calixto Bieito al Liceu o la insofrible obra de Subirachs a la Sagrada Família. Per això no trobo pas que els Manaies de Girona siguin cap congregació antediluviana ni que facin la nosa d'un mort. Evoquen una Mort, això sí, i l'evoquen, és clar, mirant enrere, al segle primer. Ara bé, res no impedeix que en el seu cos social comenci a operar una mena de partenogènesi sense fecundació prèvia. Dimarts es van presentar a la Casa de Cultura de Girona els nous Manaies de Sant Daniel, una cèl·lula alliberada de l'entitat matriu nascuda el segle XVIII i que ja no ha de suportar la responsabilitat històrica d'ajustar-se a la tradició. Sense la rigidesa d'un reglament potser necessari en els manaies de sempre però que resultaria desfasat en els que neixen, el nou/vell col·lectiu interpreta el passat, el present i el futur d'una altra manera. I així és com els manaies de Sant Daniel ja han recollit aliments el dia del Gran recapte, han col·laborat amb el Banc Farmacèutic i preparen ara xerrades de cultura cristiana obertes a tothom. Per als clàssics romans, la *traditio* no era mai un plag, sinó una actualització constant dels mateixos temes literaris, una empenta endavant, un renovellament que, sempre sumant, enaltia més i més l'obra original. De manera que aquest és el panorama: els manaies de sempre, els de Girona, continuaran evocant la mort de Crist amb tota la pompa mentre que al seu costat uns altres manaies, els de Sant Daniel, evocaran a partir d'ara un altre Crist: el viu, el del compromís social. I Déu, és clar, a casa de tots.

[RAMON SARGATAL](#)

[EL PUNT AVUI, 29.03.2012](#)